

opnaades der egentlig Intet ved at foretage en Udligning paa den snevrere Kredts af et Amts Kjøbstæder. I 5 af vore 18 Amter er der kun to Kjøbstæder i hvert, og hvor disse ere omtrent af samme Størrelse, vil det ved en saadan Eigning af den enes store Udgifter paa den anden synes meget ubilligt, at denne Kjøbstad, der ikke ved nogetsomhelst andet økonomisk Baand knyttes sammen med den anden eller har nogen Interesse, der gennem en Deltagelse i Udgifter kan fyldestgøres, skal bære den andens Udgifter. Det forekommer mig saaledes, at der kunde være Grund til at overveje, om det dog ikke er muligt at komme til en anden Egningsmaade af saadanne Udgifter. Hidtil ere imidlertid de Forsøg, der i saa Henseende have været foretagne, strandede paa, at man i længere Tid har bestræbt sig for at tilvejebringe et fælles økonomisk Organ for Kjøbstæderne og Amtsraads-kredsene; men efterat nu Reformerne paa det kommunale Gebet vel tør anses, i alt Fald for endel Aar, for afsluttede ved de to kommunale Love, den af 1867 for Landet og den af 1868 for Kjøbstæderne, antager jeg ikke, at der i en temmelig lang Fremtid vil blive Spørgsmaal om at tilvejebringe en saadan almindelig fælles Økonomi for Kjøbstæderne og Amtene. Jeg tror ikke, at jeg behøver nærmere at udvikle, at den nuværende Egningsmaade er uheldig; men Spørgsmaalet stiller sig jo naturligvis tvivlsommere, naar man kommer til at overveje, hvilken anden Eigning der da skal sættes istedetfor den Eigning, man saaledes ønsker afføkket. Dette vil neppe kunne besvares uden en Overveielse af de enkelte Udgifter, hvorom der er Tale, efter deres Beskaffenhed, og det er netop Grunden, hvorfor jeg har troet at burde bringe denne Sag til Overveielse i Lovsform, istedetfor f. Ex. ved en Forespørgsel til Ministeren, idet jeg meget gjerne ønskede, at det skulde blive Gjenstand for Undersøgelse, hvilke af disse Udgifter der da burde liges paa den ene eller den anden Maade. Navnlig kan der jo i saa Henseende med Grund reises Tvivl om Udredelsen af Udgifterne til Straffesagers Forsølgning. Fra et rationelt Standpunkt erkjender jeg fuldstændig, at den Be-

mærkning, der fremkom fra min ærede Kollega fra Præsto (Tobiesen) for nogle Dage siden under Politilovens Behandling, er aldeles rigtig, nemlig at det vilde være det Korrekteste, at Staten bærer Udgifterne saavel til Politivæsenet som til Straffesagers Forsølgning, men da det fornemmelig er mig om at gjøre at komme til at opnaa et praktisk Resultat, der er bedre end det nuværende, og tror, at dette er vigtigere end at sigte paa en fuldstændig rationel Løsning af Opgaven, idet jeg frygter for, at, naar jeg vilde sigte saa høit, vilde jeg maasse slet ikke ramme noget Maal, har jeg troet, at det var hensigtsmæssigt at forsøge paa, i Analogi med de Bestemmelser, Lovgivningsmagten har truffet med Hensyn til de forskellige Udgifter, jeg nys har nævnt, at saa disse Afgifter, navnlig til Straffesagers Forsølgning, overtilen Eigning paa Amtsraads-kredsen og de med den forenede Kjøbstæder. Dette har ogsaa en naturlig Grund deri, at Retstilstanden i en Kjøbstad har overmaade megen Indflydelse paa Retstilstanden i det omgivende Land og omvendt; fredes Forbrydelser i Omegnen af en Kjøbstad, skal Kjøbstaden nok have en betydelig Ulempe deraf, og omvendt; — naar jeg siger „fredes“ mener jeg: ikke forfølges saa skarpt som de burde. Men det er desuden en Erfaring, at Kjøbstædernes Udgifter til Retsvæsenet blive større end de tilstødende Landkredsens, fordi det er lettere i Kjøbstæderne at opdage Forbrydelser og saa dem straffede end i en større Landkreds, hvor vort Politii jo hidtil har haft overmaade ringe Hjælpemidler, og det vil saaledes ofte ske, at, naar en Forbryder anholdes i Kjøbstæderne, vil det sædvanligt vise sig, at han i længere Tid ustraffet har begaaet Forbrydelser i Omegnen. Jeg tror, at der med Hensyn til Straffesagers Forsølgning er en indre Forbindelse i Retspolitikken mellem Kjøbstad og Land, som medfører, at der er god Grund til at søge at tilvejebringe en Eigning af saadanne Udgifter mellem Land og By. Med Hensyn til en anden Klasse Udgifter, nemlig til smitsomme Sygdomme, skal jeg først bemærke, at det kun er en meget ringe Del af disse Udgifter, der er Gjenstand for Eigning paa Kjøbstæderne, men at de i alt Bæ-